

عنوان مقاله:

ساماندهی بافت فرسوده شهری (نمونه موردی: شهر شیراز)

محل انتشار:

فصلنامه برنامه ریزی فضایی(جغرافیا), دوره 2, شماره 2 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

حمیدرضا وارثی - دانشیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه اصفهان

مسعود تقوایی - استاد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه اصفهان

نعمت الله رضایی - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

گسترش فضایی بی رویه و بدون برنامه شهرهای بزرگ و متوسط کشور در چند دهه گذشته، باعث شکل گیری بافت های جدید شهری در مجاورت شهرها و جابجایی ساکنان و کاربریهای شهری به نواحی جدید گردیده است. در نتیجه این جابجایی، به تدریج بافت های قدیمی شهرها کارکرد و حیات اجتماعی- اقتصادی خود را از دست داده اند و این بافت ها با از دست دادن حیات شهری خود، به سمت رکود و فرسودگی گرایش پیدا کرده اند. منطقه ۸ شهرداری شیراز که به عنوان منطقه مورد مطالعه این تحقیق انتخاب شده است، از قاعده فوق مستثنی نبوده و در زمره بافت های فرسوده کشور محسوب می گردد. هدف اصلی و کلی این تحقیق، شناخت ویژگی های اقتصادی و اجتماعی ساکنان بافت فرسوده(شهر شیراز) و همچنین شناخت وضعیت کالبدی بافت است. روش تحقیق در این مقاله با توجه به موضوع، اهداف و فرضیات تحقیق، به صورت کتابخانه ای، میدانی(مشاهده، مصاحبه و پرسش نامه) و استفاده از نرم افزارهای مختلف مانند GIS, SPSS, Auto Cad است. با توجه به تجزیه و تحلیل داده ها، نتایج تحقیق نشانگر آن است که کمبود امکانات، خدمات شهری و تاسیسات زیربنایی سبب مهاجرت ساکنان بومی به مناطق دیگر شهر شده و باعث منفی شدن نرخ رشد جمعیت بافت، طی سال های اخیر شده است و از طرف دیگر به خاطر وضعیت اجتماعی - اقتصادی ساکنان بافت، سبب شده تا روند بهسازی و نوسازی درون بافت کند شود، که این عوامل سبب فرسوده شدن و تخریب بیشتر بافت شده است.

کلمات کلیدی:

ساماندهی، بافت فرسوده، بافت قدیم، کاربری اراضی شهری، شهر شیراز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1209806>

